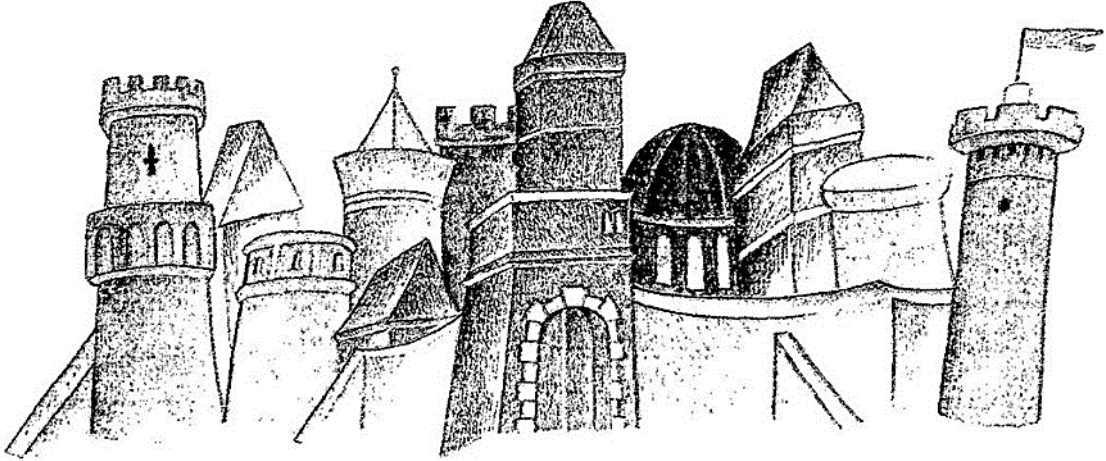

Ifigenija Simonović

Ilustrirala Alenka Sottler

Založba Mladinska knjiga

POLJUB ZA PRINCESO KVAKICO

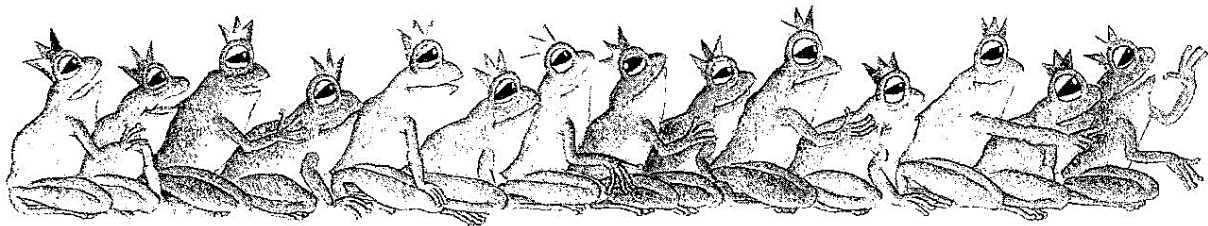
Sredi močvirja za devetimi gorami se je pred davnimi časi razprostiralo žabje kraljestvo. Prestolnica je bila zavarovana z visokim obzidjem iz ločja in rogoza. Na hribu je stal grad, sezidan iz blata in porasel z mahom. Govorilo se je, da je pod pragom zakopana velikanska skrinja, polna zlata in dragih kamnov. Kralj Kvakar Zeleni je že večkrat ukazal, naj skrinjo izkopljejo. Ministri pa so mu zmerom svetovali, naj jo raje pusti, kjer je, ker ni čisto gotovo, da je res tam.

Za gradom je bila mlaka, čista kot bazen kraljice Regine. Žabjanke iz vsega kraljestva so vanjo odlagale jajčeca, iz katerih so se izvalili drobni črni paglavci. Z gradu so jim prinašali najboljšo hrano, tako da so se hitro razvijali v žabje mladiče. Ko je prišel čas, so se okrog mlake zbrale žabjanke, ki so hotele postati matere.

»Kvak, kvak, mak ...« so klicali mladiči.

Tista žabjanka, ki se je prva dotaknila kvakača, je postala njegova mak, kot se reče materi v žabščini. Žabe so se tako vneto potegovale za otroke in se prerivale in suvale s kraki, da se je marsikatera znašla v mlakuži.

Nekateri mladiči so imeli na glavah majhne krone, ki so se lesketale v tisoč barvah. Teh se je smela dotakniti samo kraljica

že sedemindevetdeset novih sinov in nobene hčere, toda po protokolu sta morala počakati do konca.

»Za vsak primer ...« je regnil kralj Kvakar Zeleni. Kraljica Regina je takoj vedela, kaj misli, in tudi v njej je zraslo novo upanje. Tisti paglavec pa se ni zmenil za težave kraljevske rodbine. Premetaval se je v vodi, srečen, da jo ima vso zase.

Kralj in kraljica in stare žabe so čepeli in čepeli in se prestopali in presedali, dokler ni že tretjič zašlo sonce.

»Ta paglavec bo zmerom paglavec, pa če sem brencelj,« je zakvakala stara Kvakulja.

»Naj me vrag pocitra, če bo ta paglavec kdaj žaba,« je zaregala stara Kvakačka.

»Iz tega paglavca ne bo nič, pa naj mi pri priči zrasede rog,« je kvaknila stara Kvačevka.

»Tiho!« je ukazal kralj.

»Pssst, nekaj se premika,« je zašepetala kraljica.

In glej, iz vode je pokukala žabja glavica. Majhna krona na njej se je tako zableščala, da je bilo kraljestvo v trenutku razsvetljeno do zadnjega kotička.

»Kraljeva hči, kraljeva hči ...« so starke razkvakale novico, še preden so same dobro verjele.

»Daj mi krakec, ljubica,« je nežno zaregala kraljica Regina in potegnila žabico na suho.

»Kvakica naj ti bo ime,« je določil kralj Kvakar Zeleni, ko si je hčerko dobro ogledal.

Medtem so se zbrali žabjani od vsepovsod in ni jim bilo treba dolgo čakati jutra, ko je kralj priredil slavnostno pojedino.

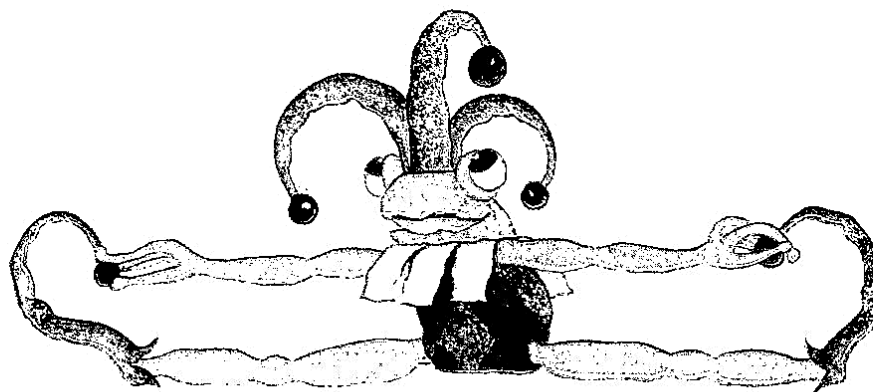
Samo treh stark ni bilo na spregled. Kvakulja je odbrenčala v Brencljarijo, Kvakačka ni prišla, ker jo je vrag pocitral, Kvačevka pa se ni hotela kazati s svojim rogom.

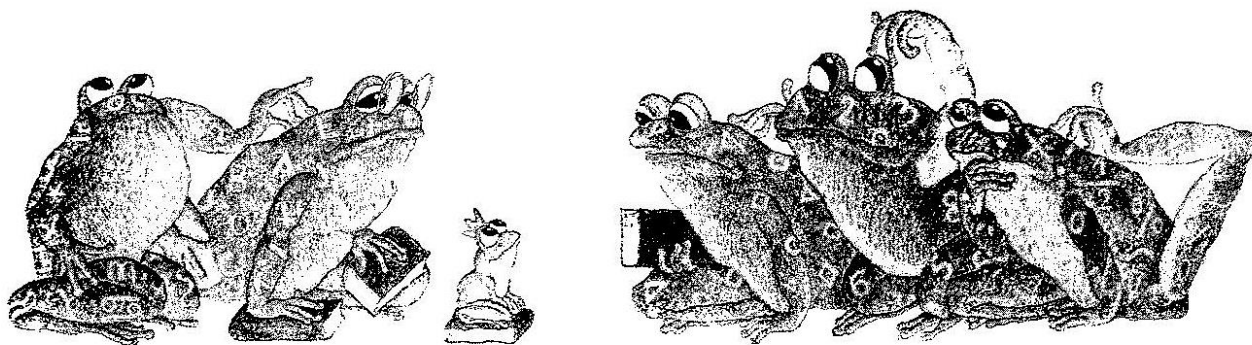
Iz grajske kleti so prikotalili sode opojnega vina iz kačjih jagod, iz kašč prinesli košare prekajenih mušjih krač, mesarji so odrli dva tisoč kobilic in jih spekli na žaru, peki so ponudili lokvanjev kruh, kuharji pa omako iz pajkove sline. Plesalci so plesali, pevci so regali, grajski norec pa se je spakoval tri dni in tri noči. Prižigati ni bilo treba nobenih bakel, saj je princesina krona razsvetljevala vse kraljestvo.

Potem pa, ko je hrane začelo primanjkovati in ko so bili plesalci že čisto brez moči, pevci že vsi hripavi, norec pa že čisto spačen, je stopila pred kralja stara krastača.

»Princeso bo osrečil vroč poljub, ko bo pastirica,« je regnila in takoj odšla.

ARCA
CIRNOMELI
NJI
ŽENICA

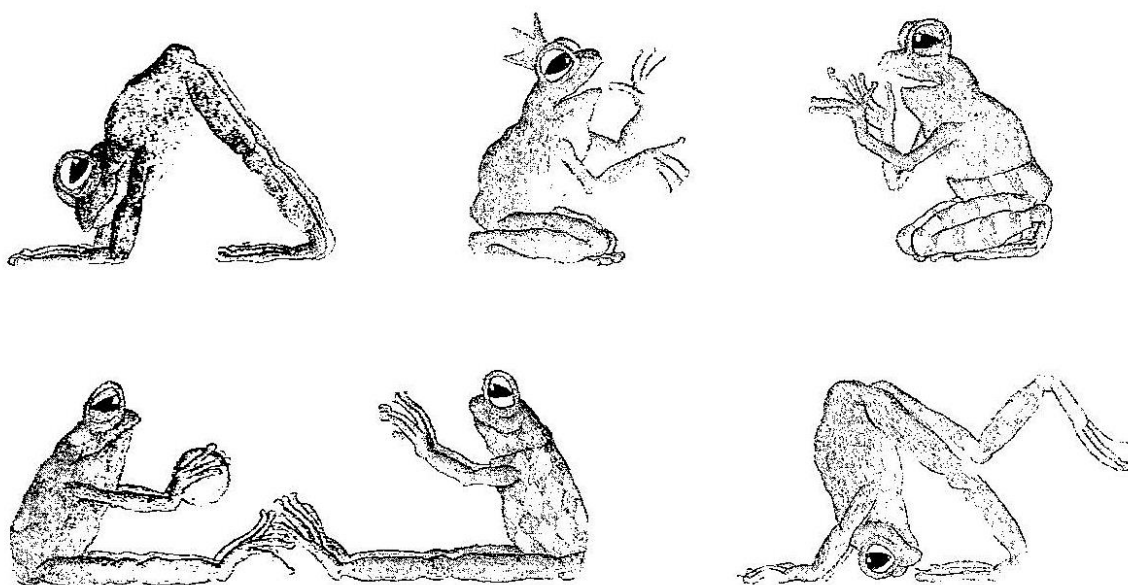

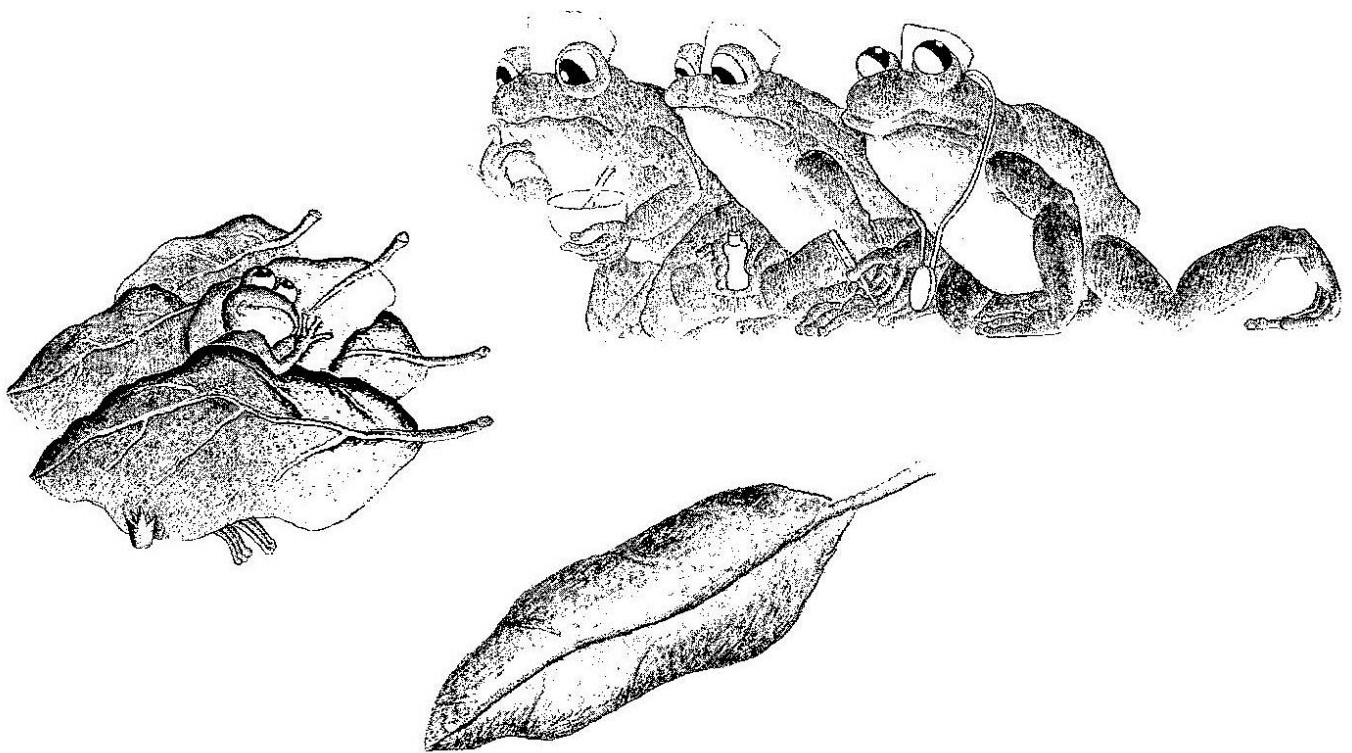

Kralj je moral priznati, da krastače ni dobro razumel. Velel je poklicati vse modrijane. Posedli so okrog princese in pre-mišljevali in pre-mišljevali. S prednjimi nogami so se praskali po glavi, z zadnjimi po hrbtu, napihovali so se in zavijali z očmi, dokler niso nazadnje kvaknili v en glas: »Nesmisel.«

Kralj jim je dal z veseljem prav, bogato jih je nagradil, po-tem pa se je spet brezskrbno posvetil kraljevanju.

Princesa se je vse dni igrala s svojimi bratci. Imela jih je to-liko, da jih ni znala naštetih po imenih. Plavali so po grajskih mlakužah in kraljici Regini se je srce tajalo od sreče, ko jih je opazovala.

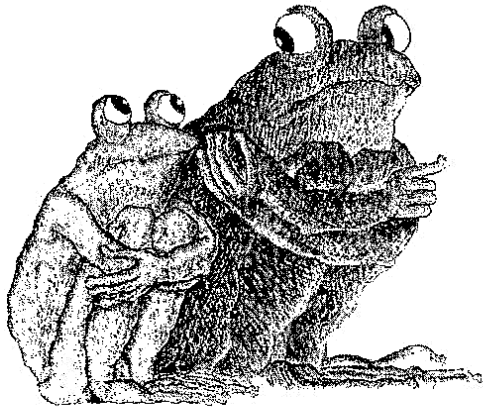

Nekega dne pa je princesa dobila vročino. Slabo ji je bilo in niti s prstom ni mogla migniti. Kralj je sklical zdravnike. Preskusili so vse znane napoje in mazila, nekaj so jih skuhali prav za princeso, a nič ni pomagalo. Ko so že vsi obupali, je spet stopila pred kralja stara krastača.

»Princeso bo osrečil vroč poljub, ko bo pastirica,« je kvaknila in namazala Kvakico z nevidnim mazilom.

»Vedel sem, da bo nesmisel!« je vzkliknil kralj. Starka je izginila, princesa Kvakica pa je skočila skozi okno. Ob prvem skoku je dobila človeško glavo, ob drugem skoku so se ji kraki spremenili v človeške noge in roke, ko pa je poskočila tretjič, je postala prava človeška deklica. Vsem, celo kralju in kraljici, se je pri priči zagnusila, saj tako grdega bitja še niso videli.

»Kdo neki jo bo hotel poljubiti?« je tarnala kraljica Regina, ko je gledala za odhajajočo deklico.

Na robu mesta pa je živel revna žaba, ki je imela sina edince, Žabana po imenu. Nekega zimskega dne, ko sta se stiskala globoko pod zamrznjeno mlako in čakala pomladi, sta se začela meniti o nesrečni usodi, ki je doletela princeso Kvakico.

»Našel bom pastirico in jo vroče poljubil,« je zaregal Žaban.

»Nikar, nikar! Pastirica je velika, močna, nevarna. Verjemi mi, jaz sem že videla človeka.«

»Kaj potem, poskusil bom, pa naj bo, kar bo.«

»Še veš ne, kako je grda. Ne boš je mogel poljubiti,« je vztrajala mati.

»Bom pa mižal,« je sklenil Žaban.

Spomladi, ko je posijalo prvo sonce in ko so se mlake tajale, je Žaban prvi priplaval na površino in se odpravil v svet.

Potoval je in potoval, suša ga je mučila, dež ga je tolažil, dokler ni prišel v dolino, v kateri se je pasla čreda krav. Med njimi je stala človeška deklica.

»To bo pastirica,« si je mislil Žaban in se približal čredi.

Opoldan, ko je Žaban najbolj pogrešal osvežujočo kopel, je pastirica sedla poleg njega in ugriznila v hlebec kruha.

»Uh, kako je grda,« je zagodrnjal Žaban. »Kar bo, pa bo,« je dodal in skočil ter še v skoku poljubil pastirico naravnost na čelo.

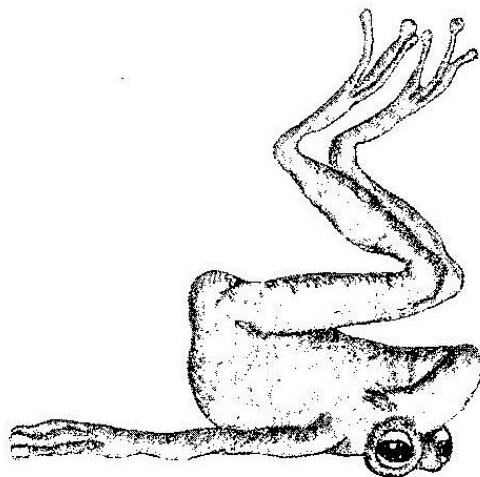
»Fej, fuj, uf, žaba!« je zavreščala pastirica in odskočila, tako da bi kmalu pomendrala prestrašenega Žabana. To pa je bilo tudi vse. Nič ni kazalo, da bo pastirica kdaj postala žabica.

»Mogoče pa ni prava? Ali pa je nisem prav poljubil?« se je spraševal Žaban, ko je potrto odhajal.

Potoval je in potoval, trpel v suši in užival v dežju, dokler ni prišel na rob velikega travnika, na katerem so se pasle ovce. Med njimi je ugledal človeško deklico.

»Ta pa je pastirica,« je upal.

Opoldan, ko je bilo sonce najvišje in ko mu je koža kar poka-
la od žeje, je pastirica sedla v senco in načela hlebec.

»Uh, kakšna spaka,« se je namrdnil Žaban. »Če sem že tukaj, jo bom pa poljubil.« Skočil je pastirici na ramo, zamižal in jo po žabje poljubil.

Pastirica se je najprej prestrašila, potem pa je stresla z rame in zavpila: »Fuj, uf, fej, žaba, uh ...«

Žaban je telebnil na tla.

»Le kaj je na meni tako gnusnega, da se celo tej gnusobi gnusim?« se je začudil in se ozrl v upanju, da bo namesto pastirice zagledal princeso Kvakico. Pa nič. Pastirica je še nekajkrat rekla fej in fuj, potem pa je spet začela žvečiti svoj kruh.

»Mogoče pa ni prava, saj poljubil sem jo še kar vroče,« je ugibal Žaban, ko je šel počasi dalje.

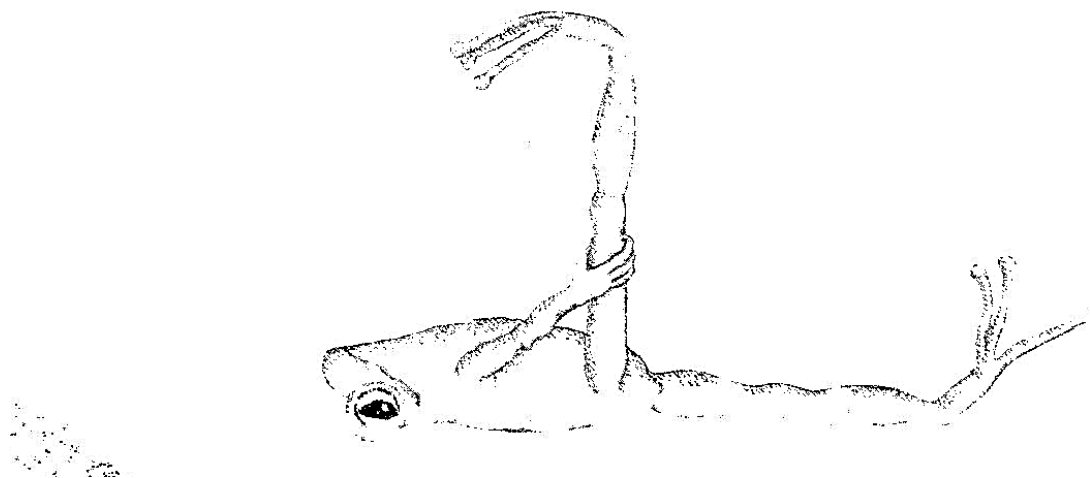
Potoval je in potoval, pestila ga je suša in tolažil ga je dež, dokler ni prišel na planino, kjer so se pasle divje koze. Med njimi je poskakovala človeška deklica.

»Divje koze menda nimajo pastiric,« se je zamislil Žaban. »Nič, poskusil bom vseeno, kar bo, pa bo.«

Skočil je proti deklici, da bi jo poljubil, a jo je zgrešil, ker je hkrati tudi ona poskočila. Skočil je še enkrat, a poskočila je tudi deklica. Ko je skočil tretjič, ga je ujela.

»Žabica!« je vzkliknila. »Kako lepa žabica!«

Pogladila je Žabana po hrbtu in ga nežno pritisnila k licu.

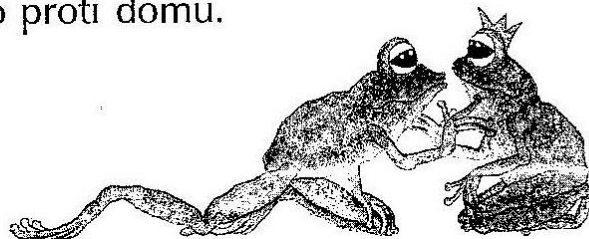

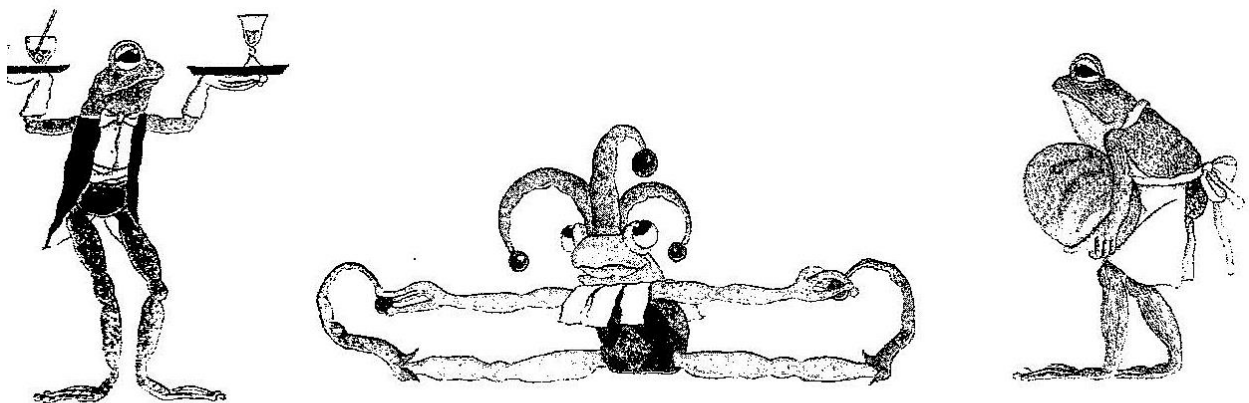
Nesrečnežu se je težek kamen odvalil od srca in oblila ga je rdečica. V trenutku je pozabil na ves svet in vroče poljubil deklico. V tistem hipu se je znašel na tleh, nekaj ga je oslepilo, ko pa se je privadil močni svetlobi, je ugledal pred seboj prelepo žabico z lesketajočo se krono na glavi.

»Hvala ti, mladenič,« je regnila žabica tako sladko, da so se Žabanu kraki zapletli in je obstal kot začaran. »Jaz sem princesa Kvakica, oh, kako sem srečna.«

Žaban je princeso še enkrat poljubil, se ugriznil v zadnji krak in povaljal po tleh. Poljubil jo je še enkrat in potem še dvakrat. Ko je bil prepričan, da je vse res in da se mu ne sanja, je popeljal Kvakico proti domu.

Veselje žabjanov je bilo nepopisno. Kralj je spet priredil slavnostno pojedino. Ko je že začelo primanjkovati prekajenih mušjih krač in kobilic na žaru in pajkove sline in lokvanjevega kruha, so šli lovci na lov, kuharji kuhat, peki pa mesit, tako da veselja ni bilo ne konca ne kraja. Pevci so regali, plesalci so plesali, grajski norec pa je sto dni in sto noči klatil neumnosti.

Odkar je spet sijala krona princese Kvakice, je bilo kraljestvo do zadnjega kotička razsvetljeno, tako da niso prižigali bakel.

Ko že nihče več ni mogel ne jesti ne piti ne hoditi, je tretjič stopila pred kralja stara krastača.

»Princesa Kvakica in Žaban bosta živela kot mož in žena do svoje smrti,« je zaregala.

»To pa ni nesmisel,« se je razveselila kraljica Regina in takoj ukazala pripraviti vse za poroko.

